

MIDDERNACHT
SCHADUWHOTEL

Leesvoorbeeld

Nico De Braeckelee

MIDDERNACHT
SCHADUWHOTEL

P E L C K M A N S

Leesexemplaar

Leesexemplaar

Leesexemplaar

A dark, grayscale photograph of a large, multi-story building with a prominent tower or spire, serving as a background for the text. The building has a complex facade with many windows and architectural details. The text 'Leesexemplaar' is overlaid on the image, rotated 90 degrees counter-clockwise.

1

DE HONGER

De toren van het kleine kasteel dook op tussen het groene bladerdek. Vic keek ernaar vanaf de achterbank van de auto. In dat kasteel zou hij voortaan gaan wonen, samen met zijn ouders, zijn zusje Vaya en zijn oma.

Eindelijk weg uit de beklemmende drukte van de grote stad. Dit kleine dorpje met de naam Sansâme leek hem wel wat. Het was niet veel meer dan een heuvel bezaaid met bomen en oude huisjes, die op witte boerderijtjes leken.

Langs een kronkelend kiezelpadje stuurde zijn vader de auto de heuvel op, helemaal naar de top, waar het kasteel van Enfère stond.

Het kasteel zag er exact hetzelfde uit als die keer dat hij hier een paar maanden geleden op bezoek

was geweest. Maar het voelde anders.

Duister, dreigend.

Een rilling kroop als een natte slak over zijn ruggengraat, van zijn staartbeentje tot helemaal boven in zijn nek.

Vic huiverde.

Enkele maanden geleden hadden zijn ouders in de krant gelezen dat het kasteel te koop stond. Van de ene op de andere dag hadden ze beslist om hun drukke leven in te ruilen voor een rustiger bestaan. Ze wilden het kasteel renoveren en er een hotel van maken. Ze hadden al een naam voor hun hotel: 'Hôtel de rêve'. Droomhotel.

Na dat eerste bezoekje had Vic op het internet informatie over het kasteel opgezocht, maar hij had niets gevonden. Alsof het niet bestond.

Opeens ging zijn vader bruusk in de remmen.

Op de achterbank schoten Vic, zijn zusje en zijn oma vooruit. Gelukkig hadden ze alle drie hun gordel om. Vaya klemde haar knuffeldino Saury angstig tegen zich aan. Oma werd uit haar slaap gerukt. Ze keek heel even slaapdrongen op, maar deed meteen haar ogen weer dicht. In de kofferbak miauwde Bibber. De kat zat in een kattenmand en had de hele weg klaaglijk gemiauwd, en nu bereikte dat een hoogtepunt.

‘Wat doet dat mens?’ bracht Vics vader geschrokken uit.

Vic zag nu ook de oude vrouw die voor hun auto stond. Haar lange grijze haren waren in haar nek samengebonden in een dot. Ze leek ongeveer even oud als zijn oma en die was tweeënzeventig.

De oude vrouw kwam naar het raampje aan de bestuurderskant gelopen. Met de knokkels van haar verrimpelde vingers tikte ze erop. Vics vader liet zijn raampje omlaag schuiven.

Haar blauwe ogen leken hen allemaal tegelijk aan te kijken. ‘Jullie moeten terugkeren!’

‘Dat was gevaarlijk wat u deed, mevrouw. Ik had u bijna omvergereden’, zei Vics vader.

‘Gevaarlijk? Er is niets dat gevaarlijker is dan deze weg oprijden! Keer terug! Nu het nog kan!’

‘Sorry, mevrouw. Wij moeten echt verder. Wij gaan in het kasteel wonen’, zei Vics moeder.

De mond van de vrouw viel open. ‘In het kasteel? Maar dat kan niet... dat kasteel is jaren geleden afgebrand!’

Vics vader wees door de voorruit. ‘Het kasteel staat daar toch?’

De vrouw schudde bezorgd haar hoofd. ‘O nee, het heeft jullie in zijn greep.’

‘Wat heeft ons in zijn greep?’ vroeg Vics moeder.

'De duistere kracht.'

'De duistere kracht?'

'Dertien jaar geleden verdween mijn zoon op de plaats waar het kasteel vroeger stond. Dat kwam door de duistere kracht!'

'Het spijt me', zei Vics moeder. 'Maar wij moeten nu echt verder.'

'Maar het kasteel zal jullie vermorzelen, vermoorden, vernietigen!'

'Je zei toch dat er geen kasteel was', probeerde Vics vader haar vreemde gedachtegang te doorprikken.

'Het is er niet, maar het is er ook weer wel. Het zweeft tussen twee werelden', zei de vrouw mysterieus.

'Bedankt om ons te waarschuwen, mevrouw', zei Vics vader zo rustig mogelijk. 'Maar we hebben een lange reis achter de rug. We zijn moe en hebben honger.'

'Dat heeft het kasteel ook.'

'Wat heeft het kasteel ook?'

'Honger!'

'Leuk u te ontmoeten, mevrouw. Daag!'

Vics vader drukte het gaspedaal in. Ze lieten de oude vrouw achter zich. Vic zag dat de vrouw hen nastaarde.

Vic probeerde de woorden van de vrouw als onzin af te doen, maar voelde de dreiging die van het kasteel uitging.

Een beklemmende angst overviel hem. Bibberjankte scherp en lang, een geluid dat door merg en been sneed.

Leesexemplaar

2

EEN KASTEEL MET VELE GEZICHTEN

Op het glooiende grasveld voor het kleine kasteel bracht Vics vader de auto tot stilstand. Vic wreef zachtjes over de schouder van zijn oma om haar wakker te maken. Ze keek hem een beetje suf aan. 'Waar zijn we?'

'We zijn bij het kas-kasteel, oma.'

Ze keek Vic recht in de ogen, zich afvragend waar hij het over had. Er flitste een lichtje op in haar irissen. Ze herinnerde zich dat ze hierheen verhuisden. Zijn oma had alzheimer en kon zich de dingen soms niet zo goed herinneren. Hoe recenter de gebeurtenis, hoe meer mist eromheen hing.

Zijn oma was nog wel heel fit en kroop zonder hulp uit de auto. Ook Vic en zijn zusje stapten uit.

Vic nam Bibber uit de kattenmand. Haar hartje klopte jachtig.

Vaya hield Saury nog steeds tegen zich aangedrukt. Om haar pols zat zoals altijd een roze armbandje met een hartje, haar lievelingssieraad, gekregen van haar BFF.

De hele weg had zijn zusje geen woord gezegd. In tegenstelling tot Vic keek ze niet zo uit naar deze verhuis. Ze vond het heel erg dat ze haar BFF enkel nog online zou kunnen spreken. Vic had daar geen moeite mee. Hij had geen vrienden. Nou ja, eentje, Fadil. Die had hij via een online game leren kennen. Met hem kon hij evenveel contact houden als vroeger, zolang de wifi het maar deed.

Ook zijn ouders stapten uit. De hele familie keek naar het kleine kasteel. De gevel zou flink gerepareerd moeten worden.

‘Prachtig hè’, zei Vics moeder. ‘Dat kasteel doet me denken aan een ridderburcht uit die middeleeuwse films waar ik zo dol op ben.’

Vic keek zijn moeder fronsend aan. Waar had ze het over? Dit kasteel leek in de verste verte niet op zo’n reusachtige burcht. Dit was een klein, gezellig kasteeltje dat niet veel groter was dan een herenhuus.

‘Ik vind het wel iets weghebben van het huis waar ik als kind opgroeide’, zei Vics oma.

Zijn vader keek oma verbaasd aan. 'Kom op, ma... dat was een klein boerderijtje. Dat lijkt totaal niet op dit kasteel.'

'Ik snap niet waar jullie het over hebben', zei Vaya. 'Dit kasteel lijkt als twee druppels water op mijn prinsessenkasteel. Dat zie je toch meteen? Dit is zo cool!'

Vic keek zijn zus aan. 'Meen je dat nu? Jouw pri-prinsessenkasteel heeft totaal niets gemeen me-met dit gebouw! Jouw kasteel is roze, fe-fe-fel-roze!'

'Dit toch ook!'

Vaya zei het vol overtuiging, alsof het echt zo was. Nam ze hem in de maling?

'Wat vind jij ervan, pa-papa?' vroeg Vic.

'Het lijkt wel wat op dat oude brouwershuis dat tegenover ons hotel lag toen we op vakantie waren in Duitsland.'

'Dat brouwershuis? Kom op, dat lijkt er echt niet op', zei Vics moeder.

'Alsof het dan wel op een ridderburcht lijkt', zei zijn vader.

Vics moeder haalde haar schouders op. 'Het is prachtig. Dat is het belangrijkste. Kom, we gaan naar binnen.'

Iedereen volgde haar naar de ingang.

Vic vond het toch wel heel erg vreemd dat iedereen het kasteel totaal anders zag. Het was alsof het vele gezichten had. En dan was er ook nog de waarschuwing van die oude vrouw én het nare gevoel dat hem had overvallen. Plotseling wilde hij in de auto stappen en terugrijden naar de stad. De stad die hij zo haatte. Waar de school stond die hij zo verafschuwde.

Er is niets aan de hand. Gewoon een beetje stress door de verhuis, sprak Vic zichzelf in gedachten toe.

Hij overtuigde zichzelf dat het hier supercool zou worden. Bovendien was het zomervakantie. Vaya en Vic moesten twee maanden lang niet naar school. Daarna zouden ze naar de kleine dorpschool van Sansâme gaan. In elke klas zaten er slechts een tiental leerlingen.

Vic was bang dat hij ook hier gepest zou worden omdat hij stotterde. Hij had altijd gedaan alsof het hem niet kon deren, maar het verteerde hem vanbinnen. Door dat gepest was hij steeds minder gaan praten, bang voor elke reactie. Die ene opmerking van Quinn tijdens de Franse les vorige maand speelde nog steeds door zijn hoofd. 'Vic is heel slim, hij kan zelfs stotteren in het Frans', had Quinn gezegd.

Alle stottertherapie door de jaren heen had maar een beetje geholpen. Hij zou ermee moeten leren leven.

Vic liep het kasteel binnen. Zijn ouders hadden nog heel wat werk voor de boeg. Dat had Vic bij zijn vorige bezoek al opgemerkt. De stenen kwamen los uit de muren en het hout was aangetast. Aan de zelfzekere, enthousiaste blik van zijn ouders zag hij dat ze er zin in hadden.

Bibber was er minder gerust in. Ze kromp in elkaar en liet zich niet tot rust brengen door Vic.